

Megmondom őszintén, nem szeretem rádión hallgatni a híreket. A bemondók, főleg a nők, mindig rosszul ejtik ki a helyneveket. Azonkívül minden harmadik dadog vagy selypít, azt hiszem, szándékosan választják ki az ilyeneket. Ez az én glóbusom sokkal megbízhatóbb; nekem ugyanis pontosan kell ismernem az eseményeket. Látja például itt, ezt a földdarabot, amelynek partját az óceán hullámai mossák? Nézze csak: tűzfény önti el. Ott háború kezdődik. Ha közelebb hajlik, megláthatja a részleteket is.

Margarita a földgömb fölé hajolt, és a kicsiny földdarab a szeme láttára kiterjedt, megszínesedett, olyanná lett, mint a domborművű térkép. Meglátta a folyó szalagját is, és a partján kisebb települést. Az egyik házikó teteje eleinte borsónyi volt, gyufaskatulyányira nőtt. A házikó teteje egyszer csak hangtalanul a levegőbe repült, fekete füstfelhőcske tört fel belőle, a falak összeomlottak, és a kétemeletes kis gyufaskatulyából piciny romhalmaz maradt csupán, amelyből fekete füst gomolygott. Margarita még közelebb hajolt, és ekkor apró női alakot pillantott meg a földön fekvő; mellette, vértócsában, kétségbeesetten hadonászó csöpp gyermek feküdt.

– Ennyi az egész – mondta Woland mosolyogva. – Nem hibázta el. Hiába, Abadonna kifogástalanul dolgozik.

– Nem szeretnék azon az oldalon harcolni, amelyik szemben áll azzal az Abadonnával – jegyezte meg Margarita. – Ő kinek a partján van?

– Minél tovább beszélgetünk – mondta Woland elismerően –, annál világosabban látom, hogy maga milyen okos. Engedje meg, hogy megnyugtassam: Abadonna teljesen pártatlan, egyformán együtt érez mindkét küzdő féllel. Ennek következtében mindkét fél egyfoma eredménnyel is harcolt. Abadonna! – szólította azután halkán, és a falból sötét szemüveges, sovány férfialak lépett elő. A fekete szemüveg olyannyira megrémítette Margaritát, hogy halkán felsikoltott, és arccal Woland térdére borult. – Ejnye már! – szólt rá Woland erőlyesen. – Milyen idegesek manapság az emberek! – Nagyot csapott Margarita hátára; hogy csak úgy csattant. – Hiszen látja: szemüveg van rajta! És megnyugtatom, még nem volt rá eset, és nem is lesz, hogy Abadonna idő előtt jelent volna meg valakinek. Meg aztán én is itt vagyok! Maga az én vendégem! Csak meg akartam magának mutatni.

Abadonna mozdulatlanul állt.

– Nem vehetné le a szemüvegét egy pillanatra? – kérdezte Margarita Wolandhoz simulva; reszketett, de most már a kíváncsiságtól.

– Nem, azt nem szabad – felelte Woland szigorúan, intett, és Abadonna eltűnt.”

Mihail Bulgakov: A Mester és Margarita. Európa Könyvkiadó, Budapest.

6. kiadás, 351–353.